

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 4.Pf.20.380/2023/5.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

felperes jogi képviselőjének neve egyéni ügyvéd

ügyvéd címe1

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

alperes jogi képviselőjének neve kamarai jogtanácsos

alperes címe

A per tárgya: közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 40.P.21.282/2020/89.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 305.000 (háromszázötezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá 1.073.880 (egymillió-hetvenháromezer-nyolcszáznyolcvan) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60 napon belül.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes a keresetében 35.325 euró kártérítés és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 349. § (1) bekezdése alapján.

[2] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a kereset jogalapját, összecszerűségét.

[3] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest fizessen meg az alperesnek 610.000 forint jogtanácsosi munkadíjat áfa mentesen.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában tényként állapította meg, hogy amikor az alperes jogelődje államigazgatási jogkörben eljárva lefoglalta a felperes tulajdonát képező gépjárművet, vontatmányt és tartozékokat, jogellenesen járt el. Utalt arra, hogy a Fővárosi Munkaügyi és Közigazgatási Bíróság végzése is megállapította, hogy az alperes szükségtelenül foglalta le rakománnyal együtt a gépjárművet, vontatmányt, forgalmi engedélyt, mivel a rakomány összetétele, útja szállítóeszköz nélkül is megvizsgálható lett volna. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy az alperes a lefoglaláskor és azt követően a lefoglalás folyamatos fenntartása során kirívóan súlyos jogszabály értelmezési és jogalkalmazási hibát vétett, amikor a józan ésszel ellentétes módon nem észlelte, hogy feladatának elvégzése érdekében nem indokolt lefoglalni a felperes tulajdonát képező vagyontárgyat, szállítóeszközt és az annak használatához szükséges tartozékokat. Az alperes által folytatott eljárás célja bírság kiszabása volt a szállított rakományra tekintettel, így az eljárásának a lefolytatásához kizárólag a rakomány fizikai jellemzőinek vizsgálata és jogi helyzetének tisztázására volt szükség, amelyhez a felperesi szállítóeszköz fizikai és jogi jellegű blokkolása nem volt szükséges. A felperes az alperes végzésével elrendelt lefoglalásból eredően, a lefoglalás megszüntetéséig nem tudta a szállítóeszközt használni. Az alperesnek tudnia kellett, illetve elvárható volt, hogy a szállítóeszköz kiesése a felperes birtokából azt eredményezi, hogy felperes szállítani csak korlátozott módon lesz képes, ami

károsodásra vezethet. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, a kára elhárítása érdekében minden rendelkezésére álló eszközt igénybe vett. A kereset összecszerűségének vizsgálatához az elsőfokú bíróság könyvvizsgáló szakértőt rendelt ki. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor megállapította, hogy a felperes a szakértő részére elmulasztotta rendelkezésre bocsátani valamennyi, a szakvélemény elkészítéséhez szükséges iratokat. Ez a mulasztás pedig arra vezetett, hogy a szakvélemény nem volt elkészíthető. Rámutatott arra is, hogy a szakértő kifejezetten megküldeni kérte a szakvélemény kidolgozásához szükséges felperesnél lévő iratokat. A szakértő elfogultságára bizonyítékot nem látott az elsőfokú bíróság. A Pp. 178. § (3) bekezdés felhívásával rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a szakvéleményt megelőzően nem került bejelentésre a szakértő kizárását esetlegesen megalapozó körülmény. Fentiek kifejtésével megállapította, hogy a Pp. 181. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének a felperes nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság újabb szakértő kirendelésére a Pp. 182. § (3) bekezdés alapján nem talált indokot. A szakvélemény kiegészítésének feltétele sem állt fenn a Pp. 182. § (1) bekezdés szerint, mivel nem volt hiányos, hiszen a szakértő a kérdésekre a tudomására hozott iratok alapján válaszolt. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a kár bizonyítása a felperes terhére esett, azonban nem lehetett állást foglalni a felperes oldalán felmerült kár tényéről, valós összegéről. A kár összege szakkérdés, mivel könyvelési iratok értelmezését igényli, így a szakértő részére történt iratok rendelkezésre bocsátása hiányában a szakértői vélemény nélkül a kártérítés összege nem volt meghatározható, ezért a kártérítési összeg alátámasztatlansága folytán a keresetet elutasította az elsőfokú bíróság és a perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1)(2) bekezdés alapján határozott.

[4] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a keresetének teljes egészében történő helyt adást kért, másodlagosan a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását. Hangsúlyozta, hogy a keresetét a régi Ptk. 349. § (1) bekezdésére alapította. Vitatta az elsőfokú ítéletnek az összecszerűség megállapításra és a szakértői vélemény vonatkozásában kifejtett álláspontját. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárásban több alkalommal előadta, a keresetlevélben kérte szakértő kirendelését, mivel az összecszerűség bizonyítása szakértői kérdés. Felhívta a régi Pp. 3. § (4) bekezdését. Álláspontja szerint a kirendelt szakértő által készített szakvélemény, illetőleg annak kiegészítése nem alkalmas az összecszerűség bizonyítására, cáfolására és a kiegészítése, megismétlése mindenképpen szükséges. A meglehetősen hosszadalmas szakértői bizonyítás eredménytelensége megítélése szerint elsődlegesen a szakértővel való rendkívül rossz kommunikáció következménye. Életszerűtlennek tartotta azt a szakértői állítást, hogy bár kért tőle iratokat, ő azokat nem adta át. A per során rendkívül jelentős mértékű perköltséget előlegezett meg az iratok fordítására. Nem tartotta elfogadhatónak a kommunikációt email útján, mivel annak tartalma módosítható, illetőleg a kézbesítés megtörténtének igazolására sem alkalmas. Hangsúlyozta, hogy a peres eljárás 2016 óta folyik, mindenben határidőre eleget tett a bíróság felhívásának, így nincs ésszerű magyarázat arra, miért ne tett volna eleget a szakértő felhívásának, hiszen ez a saját érdeke is volt. Fenntartotta álláspontját, hogy a szakértő szándékosan ellehetetlenítette a bizonyítást korábbi személyes sérelmei miatt. A szakértő a 2016. évi XXIX. tv. 45. § (4) bekezdésében írt jelzési kötelezettségének sem tett eleget. Álláspontja szerint a szakvélemény alkalmatlan perben való felhasználásra, mivel semmilyen konkrét választ nem tartalmaz, a szakértő trehány, rosszindulatú hozzáállása miatt. Kérte új szakértő kirendelését, melynek költségei viselését továbbra is vállalta. Kérte az alperes kötelezését, hogy a fellebbezési eljárásban felmerült költségeit térítse meg.

[5] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Rámutatott, hogy nem igazolt, illetve ellentmondásosak a felperes nyilatkozatai a szakértő által kért iratok tekintetében, ugyanakkor a szakértő igazolta, miszerint a szakvéleményhez szükséges dokumentációt kérte, de nem kapta meg. Utalt a Pp. 3. § (3) bekezdésére.

[6] A fellebbezés nem alapos.

[7] Az alperes jogellenes magatartásán túlmenően a felperes terhelte annak bizonyítása is, hogy ezzel okozati összefüggésben kára következett be, továbbá a kára mértékének a bizonyítása. A felperesnek a kára bekövetkezését, annak mértékét szakértői bizonyítás útján volt lehetősége bizonyítani. A kár összegének meghatározása szakkérdés volt. A kirendelt szakértővel szembeni kizárási okot a felperes csak a szakvélemény elkészültét követően jelentett be, holott tudomása kellett legyen mindazon okokról már korábban is, amelyre a szakértővel szembeni kizárási kérelmét utóbb megfogalmazta. A szakvéleménytő függővé tett elfogultság bejelentése nem foghatott helyt. Az elsőfokú bíróság alappal utasította el a szakértő kizárására irányuló felperesi indítványt. Ezért e körben felperes által előadottak nem tették aggályossá a szakértői nyilatkozatot. A felperest terhelte a szakvélemény elkészítéséhez szükséges iratoknak a szakértő rendelkezésére bocsátási kötelezettsége. A szakértő igazolta, hogy felhívta a felperest a szakvélemény érdemi elkészítéséhez szükséges iratok rendelkezésére bocsátására. A felek, így a felperes és a szakértő közötti kommunikációnak – a szakvélemény elkészítése érdekében – nincs kifejezetten rögzített, kötelezően alkalmazandó módja. Az emailen történő megkeresés elfogadható volt. A felperes maga is elismerte, hogy kapott emailt a szakértőtől, továbbá a 86. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítetten azt is elismerte, hogy telefonon is megkereste a szakértő a szakvéleményhez szükséges iratok tekintetében. Azt is elismerte a felperes, hogy az iratok egy részét megküldték, míg a további iratokat, azok mennyiségére tekintettel a cég székhelyén nézi majd meg a szakértő, valamint további még beszerzendő iratokhoz időre volt szüksége. Ebből pedig az következik, hogy a felperes, akinek egyébként is érdekében állt a szakvélemény érdemi adatok alapján történő elkészítése, volt alapvetően érdekelt abban, hogy a szakértővel egyeztetett időpontban tekinthesse meg a szakértő az iratokat. A felperes maga is elismerte, hogy még további beszerzendő iratok is lettek volna. Ezért a felperesnek kellett volna egyeztetnie a szakértővel a szemle időpontját, amelyre igazoltan nem került sor. Az sem igazolt, hogy megállapodás ellenére nem ment el a szakértő a szakvélemény elkészítéséhez szükséges iratok tanulmányozására. A szakértőnek meghatározott ideje állt rendelkezésre a szakvélemény előterjesztésére, amelyre is tekintettel nem volt a szakértőtől elvárható, hogy hosszabb ideig várakozzon a kért iratokra. A felperes nem igazolta, hogy időben és valamennyi kért iratot a szakértő rendelkezésére bocsátotta.

[8] A rendelkezésre álló adatok alapján nem volt megállapítható, hogy a 2016. évi XXIX. tv. 45. § (4) bekezdésében írtak tekintetében a szakértő nem tett eleget közlési kötelezettségének. Ilyen kötelezettség felmerülte nem volt megállapítható. Ezért a felperes erre alapított nyilatkozata nem foghatott helyt.

[9] A fentiek kiemelésével az elsőfokú bíróság megalapozottan vont következtetést arra, hogy a felperes volt az, aki nem tett eleget a Pp. 181. § (1) bekezdés szerinti kötelezettségének. A szakértő ennek következtében nem volt abban a helyzetben, hogy a kirendelésben feltett kérdésekre megalapozott szakvéleményt terjesszen elő.

[10] Mindebből az is következik, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt abban állást, hogy a szakvélemény kiegészítésének, továbbá új szakértő kirendelésének eljárásjogi feltétele nem állt fenn. A másodfokú bíróság e tekintetben is osztotta az elsőfokú ítéletben írtakat.

[11] A felperes, mint bizonyító fél terhére esett a szakértői bizonyítás eredménytelensége, melyből következően a felperes nem tett eleget az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek, amely a kereset elutasítását eredményezhette.

[12] Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, amikor további bizonyítást nem rendelt el a szakkérdésnek minősül kár mértéke tekintetében. Így az ítélet hatályon kívül helyezési oka nem állt fenn.

[13] A kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság anyagi és eljárási szabálysértés nélkül utasította el a keresetet, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 353. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

[14] A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint határozott az ítéltábla. Az alperest kamarai jogtanácsos képviselte, akinek díját a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet. 3. § (2)(4)(5) bekezdés alapján állapította meg a másodfokú bíróság a pertárgyértékhez képest kifejtett ügyvédi tevékenység alapulvételével a felszámított díj elfogadásával.

[15] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetékről a 1990. évi XCIII. tv. 78. § (4) bekezdésére és a 26/2022. (XII.6.) IM. rendelettel módosított 30/2017. (XII.27.) IM. rendelet 3. §-ában foglaltakra figyelemmel határozott. A másodfokú bíróság tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték – az elsőfokú ítéletben kitett illetékre is kiterjedően – a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illetéknek a rendelkező részben megjelölt illetékbevételei számlára történő megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bíróság ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Figyelmezteti a felperest, ha az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

Budapest, 2023. szeptember 19.

Dr. Merőtey Anikó s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Molnár Ágnes s.k.
bíró

Levek Istvánné dr. s.k.
bíró